

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Rola NATO w strukturze bezpieczeństwa UE

P6_TA(2009)0076

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie roli NATO w strukturze bezpieczeństwa UE (2008/2197(INI))

(2010/C 76 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne oświadczenie UE i NATO z dnia 16 grudnia 2002 r.,
 - uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
 - uwzględniając Traktat Północnoatlantycki podpisany w Waszyngtonie dnia 4 kwietnia 1949 r.,
 - uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając traktat z Lizbony, podpisany dnia 13 grudnia 2007 r. i ratyfikowany przez znaczną większość państw członkowskich UE,
 - uwzględniając wszechstronne ramy stałych stosunków między UE a NATO, zawarte przez Sekretarza Generalnego Rady UE / Wysokiego Przedstawiciela ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz przez Sekretarza Generalnego NATO w dniu 17 marca 2003 r.,
 - uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
 - uwzględniając oświadczenie szczytu Rady Północnoatlantyckiej, wydane w Bukareszcie w dniu 3 kwietnia 2008 r.,
 - uwzględniając sprawozdania dotyczące europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony wydane przez prezydencję Rady UE w dniu 11 grudnia 2007 r. i 16 czerwca 2008 r.,
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa ⁽¹⁾, z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie wdrożenia Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa w kontekście EPBiO ⁽²⁾, z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie stosunków transatlantyckich ⁽³⁾, z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wdrażania Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa oraz EPBiO ⁽⁴⁾ i z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie nadchodzącego szczytu UE-USA ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0033/2009),
- A. mając na uwadze, że UE i NATO opierają się na wspólnych wartościach, do których należy wolność, demokracja, prawa człowieka i zasady państwa prawa, i że przez cały czas swego istnienia przysłużyły się sprawie unikania wojen na terytorium Europy; mając na uwadze, że po wyborze nowego prezydenta Stanów Zjednoczonych po obu stronach Atlantyku coraz większa liczba osób przyznaje, że broń jądrowa jest coraz mniej przydatna wobec aktualnych zagrożeń oraz uświadamia sobie pilną potrzebę ograniczenia arsenałów jądrowych odpowiednio do zobowiązań podjętych na mocy art. VI Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, s. 580.

⁽²⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 334.

⁽³⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 670.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0255.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0256.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- B. mając na uwadze, że zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych ogólna odpowiedzialność za pokój i bezpieczeństwo na świecie spoczywa na Radzie Bezpieczeństwa ONZ; mając na uwadze, że Karta zapewnia podstawę prawną dla powstania NATO; mając na uwadze, że podpisując Traktat Północnoatlantycki państwa członkowskie NATO potwierdziły swoją wiarę w cele i zasady Karty, zobowiązując się do powstrzymania się w stosunkach międzynarodowych od groźby użycia siły w jakikolwiek sposób niezgodny z celami Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- C. mając na uwadze, że państwa członkowskie UE uznają system Narodów Zjednoczonych za zasadnicze ramy stosunków międzynarodowych; mając na uwadze, że nadal zależy im na ochronie pokoju i umacnianiu bezpieczeństwa międzynarodowego zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych, a także z zasadami aktu końcowego z Helsinek i celami karty paryskiej, oraz na rozwoju i umacnianiu demokracji i zasady państwa prawa, poszanowaniu praw człowieka i podstawowych wolności; mając na uwadze, że państwa członkowskie UE uznały za priorytet środki służące reformie i umacnianiu Organizacji Narodów Zjednoczonych, aby mogła ona wypełniać swoje obowiązki i skutecznie działać na rzecz proponowania rozwiązań dla światowych wyzwań i reagowania na kluczowe zagrożenia,
- D. mając na uwadze, że Sojusz Północnoatlantycki stanowi trzon europejskiego bezpieczeństwa militarnego, a Unia Europejska dysponuje odpowiednim potencjałem wspierającym jego działania, co sprawia, że wzmacnianie europejskiej zdolności obronnej i pogłębianie współpracy służycy będzie obu organizacjom,
- E. mając na uwadze, że europejskie struktury bezpieczeństwa obejmują też Organizację Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) oraz międzynarodowe instrumenty, takie jak Traktat o konwencjonalnych siłach zbrojnych w Europie,
- F. mając na uwadze, że NATO to międzyrządowa organizacja zrzeszająca demokratyczne kraje, w których istnieje zasada, że decyzje podejmują władze cywilne, a wojskowi je wykonują,
- G. mając na uwadze, że 94 % mieszkańców UE to obywatele krajów należących do NATO, 21 z 27 państw członkowskich UE jest sprzymierzonych w NATO, 21 spośród 26 krajów sprzymierzonych w NATO to państwa członkowskie UE, a Turcja, od wielu lat sprzymierzona z NATO, jest krajem kandydującym do członkostwa w UE,
- H. mając na uwadze, że w 2007 r. i w 2008 r. Rada Europejska podjęła wiele ważnych decyzji w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony mających na celu poprawę jej zdolności operacyjnych; mając na uwadze, że wraz z niecierpliwie oczekiwanym wejściem w życie traktatu z Lizbony zostaną wprowadzone ważne innowacje w dziedzinie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony, które sprawią, że europejska współpraca w tej dziedzinie stanie się bardziej spójna i skuteczna,
- I. mając na uwadze, że UE i NATO muszą lepiej współpracować i powinny umożliwić lepsze i większe wykorzystanie zasobów obu organizacji i zapewnić skuteczną współpracę poprzez położenie kresu międzyinstytucjonalnym konfliktom,
- J. mając na uwadze, że chociaż NATO jest forum dyskusji i spodziewaną opcją w przypadku operacji wojskowych z udziałem europejskich i amerykańskich sojuszników, ostateczna odpowiedzialność za pokój i bezpieczeństwo spoczywa na Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- K. mając na uwadze, że wojska i sprzęt przeznaczone do udziału w misjach w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony to mniej więcej te same wojska i sprzęt, które mają brać udział w działaniach NATO,
- L. mając na uwadze, że NATO jako całość nie jest zaangażowane w operacje europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony; mając na uwadze, że UE, podejmując takie operacje, zdecydowanie skorzysta z zasobów i potencjału NATO, przy zastosowaniu tzw. porozumienia Berlin plus,
- M. mając na uwadze, że współpraca między UE a NATO objęta ramami porozumienia Berlin plus do tej pory nie funkcjonowała zadowalająco ze względu na nierozwiązane problemy spowodowane faktem, iż niektóre kraje są członkami NATO, ale nie należą do UE,

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- N. mając na uwadze, że poza porozumieniem Berlin plus NATO i UE powinny zapewniać skuteczne zarządzanie w sytuacjach kryzysowych i lepiej wspólnie pracować w celu wskazania jak najlepszych reakcji na dany kryzys, np. w Afganistanie i Kosowie,
- O. mając na uwadze, że stosunki UE-NATO należy jeszcze poprawić dzięki działaniom ze strony obu tych organizacji, a mianowicie większemu zaangażowaniu przez UE sojuszników NATO nienależących do UE w EPBiO i większemu zaangażowaniu przez NATO państw członkowskich UE nienależących do NATO w rozmowy między UE a NATO; mając na uwadze, że należy zacieśnić stosunki między UE a USA,
- P. mając na uwadze, że procesy rozszerzania NATO i UE, nawet jeśli się od siebie różnią, powinny się wzajemnie wspierać w celu zapewnienia stabilności i dobrobytu na kontynencie europejskim,
- Q. mając na uwadze, że ważnym elementem stosunków między UE a NATO jest wspieranie krajowych wysiłków na rzecz rozwijania i dostarczania potencjału wojskowego do zarządzania w sytuacjach kryzysowych w sposób wzajemnie się wzmacniający, co z kolei wzmacnia podstawowe zadanie ochrony interesów obrony terytorialnej i bezpieczeństwa państw członkowskich,
- R. mając na uwadze, że efekt synergii między UE i NATO można poprawić w niektórych dziedzinach potencjału wojskowego za pomocą wspólnych projektów pilotażowych,
- S. mając na uwadze, że wspólna obrona Europy opiera się na połączeniu sił konwencjonalnych i jądrowych, które powinny być zostać lepiej dostosowane do zmieniającej się sytuacji w dziedzinie bezpieczeństwa,
- T. mając na uwadze, że UE i NATO obecnie podejmują ponowną ocenę swoich odnośnych strategii bezpieczeństwa (europejskiej strategii bezpieczeństwa i deklaracji o bezpieczeństwie sojuszu),
- U. mając na uwadze, że traktat z Lizbony angażuje w EPBiO sferę cywilną i wojskową wszystkich państw członkowskich, przewiduje stałą zorganizowaną współpracę w zakresie obrony między pionierską grupą państw, zobowiązuje państwa do stopniowego ulepszania zdolności wojskowych, rozszerza rolę Europejskiej Agencji Obrony, zobowiązuje państwa członkowskie do udzielenia pomocy innemu państwu, które zostało zaatakowane (bez naruszenia zasady neutralności jednych państw czy członkostwa innych w NATO), zwiększa zakres celów UE (zadania petersberskie) o walkę z terroryzmem i wreszcie kładzie nacisk na wzajemną solidarność w przypadku ataku terrorystycznego lub klęski żywiołowej,

Zarys strategiczny

1. podkreśla, że wszystkie obszary polityki Unii Europejskiej muszą być w pełni spójne z prawem międzynarodowym;
2. podkreśla, że racją bytu Unii Europejskiej jest budowanie pokoju na jej terytorium i poza nim dzięki zaangażowaniu w skuteczne działania wielostronne oraz stosowanie się do ducha i litery Karty Narodów Zjednoczonych; zauważa, że skuteczna strategia bezpieczeństwa wspomaga demokrację i ochronę praw podstawowych; z drugiej strony zauważa, że nieskuteczna strategia bezpieczeństwa prowadzi do niepotrzebnych cierpień ludzkich; jest zdania, że zdolność UE do budowania pokoju zależy od rozwoju właściwej strategii lub polityki bezpieczeństwa, w tym zdolności do autonomicznych działań oraz skutecznych i wzajemnie uzupełniających się stosunków z NATO;
3. dlatego też wzywa UE do dalszego wysyłania misji, zapewniając większą trwałość europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony, aby zapobiegać konfliktom, wspierać stabilność i nieść pomoc tam, gdzie istnieje taka potrzeba, w oparciu o konsensus między państwami członkowskimi UE lub w ramach współpracy strukturalnej; uważa, że nadal istnieje potrzeba rozwijania przez UE i NATO całościowego podejścia do zarządzania kryzysowego;
4. uznaje, że nieodłączna różnorodność interesów w Unii liczącej 27 państw członkowskich nadaje jej jedyny w swoim rodzaju charakter i potencjał interwencji, mediacji i pomocy w różnych częściach świata, w przeciwieństwie do jakiegokolwiek innej znacznej potęgi; apeluje o dalszy rozwój istniejących narzędzi zarządzania kryzysowego UE i wyraża nadzieję, że istniejący potencjał wojskowy państw członkowskich UE stanie się bardziej zintegrowany, opłacalny i skuteczny pod względem militarnym, ponieważ jedynie wówczas Unia będzie mogła dysponować wystarczającymi siłami pozwalającymi jej na wykorzystanie jej jedynych w swoim rodzaju możliwości na polu zapobiegania konfliktom i rozwiązywania ich i uzupełniającymi szeroki zakres jej cywilnych mechanizmów zarządzania w sytuacjach kryzysowych;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

5. jest zdecydowanym zwolennikiem większej solidarności między państwami członkowskimi UE w dziedzinie rozwoju wspólnych strategii bezpieczeństwa i obrony;
6. jest przekonany, że silne i ożywione partnerstwo euroatlantyckie to najlepsza gwarancja bezpieczeństwa i stabilności w całej Europie oraz poszanowania zasad demokracji, praw człowieka, zasad państwa prawa i dobrych rządów;
7. jest przekonany, że swobody demokratyczne i zasady państwa prawa odpowiadają aspiracjom ludzi na całym świecie; jest zdania, że żadnego kraju ani narodu nie należy pozbawiać takiej perspektywy, gdyż każda istota ludzka ma prawo do życia w demokracji i państwie prawa;
8. z zadowoleniem przyjmuje aktualizację europejskiej strategii bezpieczeństwa jako element realizacji zobowiązania Unii Europejskiej do określenia i ochrony europejskich interesów bezpieczeństwa oraz umacniania skutecznych działań wielostronnych, a przez to wyposażenie jej w strategię stawiania czoła zagrożeniom XXI wieku; zwraca uwagę, że niezbędnym elementem wdrożenia tej strategii jest rzeczywisty, pełny i demokratyczny konsensus między Unią Europejską a NATO, oparty na konsensusie w zakresie bezpieczeństwa między UE a Stanami Zjednoczonymi, odzwierciedlającym ich wspólne wartości, cele i priorytety, tj. nadrzędną rolę praw człowieka i prawa międzynarodowego;
9. podkreśla, że sprawa ta jawi się jako jeszcze ważniejsza w świetle wydarzeń na Kaukazie, ostatnich zmian w podejściu do NATO w Europie, zmiany u sterów państwa w USA i rozpoczęcia prac na odnowioną doktryną strategiczną NATO;
10. nalega, aby jednoczesne przeglądy strategii bezpieczeństwa UE i NATO nie tylko uzupełniały się, ale i były zbieżne, i aby każda organizacja należycie uwzględniała potencjał drugiej;
11. jest zdania, że zarówno NATO, jak i UE powinny zatwierdzić długoterminowy i wspólny cel polegający na budowaniu, zgodnie z duchem i literą Karty Narodów Zjednoczonych, bezpieczniejszego świata dla mieszkańców ich państw członkowskich i dla wszystkich ludzi na świecie, a także powinny aktywnie zapobiegać masowym okrucieństwom i konfliktom regionalnym, które nadal powodują wiele ludzkich cierpień, i reagować na nie;
12. podkreśla z naciskiem, że wszystkie kraje demokratyczne powinny połączyć wysiłki w celu budowania stabilności i pokoju pod egidą Organizacji Narodów Zjednoczonych
13. uznaje, że bezpieczeństwo i rozwój są zależne od siebie nawzajem i że nie istnieje wyraźna sekwencja wydarzeń umożliwiająca osiągnięcie zrównoważonego rozwoju na terenach objętych konfliktem, wskazuje, że w praktyce wszystkie działania odbywają się równolegle; w związku z tym wzywa Komisję do przeprowadzenia dalszych badań dotyczących znaczenia kolejności interwencji wojskowych i cywilnych na terenach objętych konfliktem i włączenie pochodzących z nich wniosków do polityki bezpieczeństwa i rozwoju;

Stosunki między NATO a strukturą bezpieczeństwa UE

14. uznaje ważną rolę odgrywaną przez NATO w przeszłości i w chwili obecnej w strukturze bezpieczeństwa Europy; zauważa, że dla większości państw członkowskich UE, będących również sojusznikami NATO, sojusz nadal jest fundamentem wspólnej obrony i że niezależnie od stanowiska poszczególnych państw sojusz transatlantycki jest nadal korzystny dla bezpieczeństwa całej Europy; dlatego też wyraża opinię, że przyszła wspólna obrona UE powinna przebiegać w możliwie jak najściślejszej współpracy z NATO; wyraża opinię, że USA i UE powinny wzmocnić swoje stosunki dwustronne i rozszerzyć je na zagadnienia związane z pokojem i bezpieczeństwem;
15. zauważa, że krąg zagrożeń dla bezpieczeństwa współczesnego świata stale ewoluuje w takich kierunkach jak: międzynarodowy terroryzm, różnorodność broni masowego rażenia, upadłe państwa, konflikty tkwiące w martwym punkcie, zorganizowana przestępczość, zagrożenia cybernetyczne, degradacja środowiska naturalnego i związane z tym zagrożenia bezpieczeństwa, katastrofy naturalne i inne, które wymagają jeszcze lepszego partnerstwa i koncentracji we wzmacnianiu kluczowych zdolności UE i NATO, zwiększeniu koordynowania planowania, technologii, wyposażenia i szkolenia;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

16. podkreśla rosnące znaczenie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony, która pomoże poprawić zdolność UE do stawienia czoła zagrożeniom dla bezpieczeństwa w XXI wieku, zwłaszcza poprzez wspólne operacje cywilno-wojskowe i środki zarządzania w sytuacjach kryzysowych, począwszy od działań zapobiegania kryzysom, a skończywszy na reformie sektora bezpieczeństwa oraz działań policyjnych i sądowych;

17. jest zdania, że UE i NATO mogą wzmacniać się nawzajem, unikając rywalizacji i rozwijając szerszą współpracę w zakresie działań dotyczących zarządzania kryzysowego w oparciu o praktyczny podział pracy; uważa, że decyzja o tym, która organizacja powinna dokonać rozmieszczenia swoich wojsk powinna opierać się na woli politycznej wyrażonej przez obie organizacje, na potrzebach operacyjnych oraz legitymacji politycznej w terenie, a także na ich zdolności do zapewnienia pokoju i stabilności; zauważa, że współpraca w zakresie opracowania nowej europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz nowej doktryny strategicznej NATO ma podstawowe znaczenie dla osiągnięcia tego celu;

18. jest zdania, że UE musi stworzyć swój własny potencjał w zakresie bezpieczeństwa i obrony, co pozwoli na lepszy podział obciążeń z sojusznikami nienależącymi do UE oraz na odpowiednią reakcję na te wyzwania i zagrożenia dla bezpieczeństwa, które dotyczą wyłącznie państw członkowskich UE;

19. wzywa Unię Europejską do opracowania instrumentów własnej strategii bezpieczeństwa, począwszy od zapobiegania kryzysom dyplomatycznym, poprzez cywilną pomoc gospodarczą i rozwojową w dziedzinie stabilizacji i odbudowy, aż po środki wojskowe; ponadto uważa, że należy w sposób strategiczny wykorzystywać instrumenty „łagodnej siły” w sąsiedztwie UE;

20. zauważa, że porozumienie Berlin plus, które umożliwia UE skorzystanie z zasobów i potencjału NATO, wymaga ulepszenia, by umożliwić obu organizacjom skuteczne interweniowanie i niesienie pomocy w obecnych kryzysach, wymagających wielozadaniowej reakcji cywilno-wojskowej; dlatego też uważa za niezbędne dalsze rozwijanie stosunków między NATO a UE poprzez stworzenie trwałych struktur współpracy, przy poszanowaniu niezależności obu organizacji i nie wykluczając udziału wszystkich członków NATO i wszystkich państw członkowskich UE, które wyrażają chęć uczestnictwa;

21. wzywa Turcję do zaprzestania utrudniania współpracy między UE i NATO;

22. apeluje do UE, aby w ramach opracowywania białej księgi w sprawie europejskiego bezpieczeństwa i obrony dokonała również oceny spójności zewnętrznych działań Europy, zwłaszcza w odniesieniu do współpracy z innymi międzynarodowymi partnerami w obszarach kryzysowych;

Współpraca między NATO a UE w kwestiach bezpieczeństwa i obrony

23. z dużym zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Francji dotyczącą formalnego powrotu do struktur wojskowych NATO oraz starania prezydencji francuskiej w Radzie UE o dalsze zbliżanie UE i NATO w odpowiedzi na nowe wyzwania w zakresie bezpieczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki prezydencji francuskiej mające na celu przyjęcie konkretnych inicjatyw dotyczących wspólnego korzystania z europejskiego potencjału obronnego; z zadowoleniem przyjmuje również nowe pozytywne podejście USA do konsolidacji potencjału obronnego UE;

24. wzywa państwa członkowskie obu organizacji do większej elastyczności, nastawienia na cele i pragmatyzmu we wdrażaniu partnerstwa między UE a NATO; w związku z tym wyraża poparcie dla wniosku rządu Francji dotyczącego nawiązania systematycznych kontaktów między Sekretarzami Generalnymi NATO i Rady UE, w szczególności po to, by uniknąć zamieszania, gdy UE i NATO działają ramię w ramię w różnego rodzaju misjach w imię tego samego celu i w tym samym miejscu, np. w Kosowie i Afganistanie;

25. podkreśla, że UE jest kluczowym partnerem NATO, przez wzgląd na szczególną kombinację dostępnych jej instrumentów: działań cywilnych, sankcji, pomocy humanitarnej, polityki rozwojowej i handlowej oraz dialogu politycznego; dlatego też wzywa UE, NATO, do podwojenia swoich starań na rzecz ustanowienia ram zintegrowanej współpracy w oczekiwaniu na ratyfikację traktatu lizbońskiego;

26. uznaje podstawowe znaczenie ulepszenia wspólnego korzystania z informacji wywiadowczych przez sojuszników NATO i partnerów UE;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

27. zauważa, że obywatele UE popierają misje mające na celu ulżenie ludziom cierpiącym w strefach konfliktu; odnotowuje fakt, że obywatele są niewystarczająco informowani o misjach UE i NATO oraz o ich celu; dlatego też wzywa UE i NATO do lepszego informowania o swoich misjach i o roli, jaką te misje odgrywają w zapewnianiu bezpieczeństwa i stabilizacji na świecie;

28. zwraca uwagę, że w celu zacieśnienia współpracy NATO i Unia Europejska powinny skoncentrować się na wzmocnieniu swojego podstawowego potencjału, poprawie interoperacyjności oraz koordynacji doktryn, planowania, technologii, sprzętu oraz metod szkolenia;

Sztab operacyjny UE

29. popiera ustanowienie stałego sztabu operacyjnego UE pod zwierzchnictwem Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela, z mandatem obejmującym planowanie i prowadzenie działań wojskowych w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony;

30. podkreśla, że doświadczenie z operacji UE pokazuje, iż stałe planowanie zdolności dowodzenia w operacjach UE zwiększyłyby skuteczność i wiarygodność operacji UE; przypomina, że ze względu na skupienie się UE na działaniach cywilno-wojskowych tego rodzaju struktura nie powinna powielać działań żadnej już istniejącej; przypomina ponadto, że sztab NATO ma na celu przede wszystkim planowanie wojskowe, podczas gdy UE posiada specjalistyczną wiedzę na temat planowania i prowadzenia operacji cywilnych, wojskowych oraz cywilno-wojskowych, jakich żaden inny podmiot na świecie nie jest obecnie w stanie skutecznie przeprowadzić;

31. podkreśla, że sztab operacyjny UE powinien uzupełniać obecne struktury dowodzenia NATO i nie podważać transatlantyckiej jedności NATO;

32. proponuje, aby w porozumieniu z NATO, każde państwo członkowskie UE, które jest członkiem NATO, wyznaczyło siły zbrojne, które mogą zostać wykorzystane wyłącznie dla potrzeb działań UE, aby nie dopuścić do zablokowania takiego wykorzystania przez członków NATO niebędących państwami członkowskimi UE; uważa, iż należy unikać niepotrzebnego powielania wykorzystania tego typu sił zbrojnych;

Potencjał i wydatki na wojskowość

33. jest zdania, że wspólnym wyzwaniem dla UE i NATO jest wykorzystanie takiej samej puli krajowych zasobów ludzkich i sprzętowych; wzywa UE i NATO do zapewnienia wydatkowania tych ograniczonych zasobów na jak najodpowiedniejszy potencjał stawiania czoła trudnym wyzwaniom dnia dzisiejszego przy unikaniu powielania działań i sprzyjaniu spójności; jest zdania, że szansę współpracy między UE a członkami NATO powinien stanowić strategiczny transport powietrzny, szczególnie przykład stosunkowo rzadkich i kosztownych aktywów operacyjnych; wzywa państwa członkowskie UE do gromadzenia, dzielenia się i wspólnego rozwijania potencjału zbrojnego w celu uniknięcia marnotrawstwa, tworzenia ekonomii skali i wzmocnienia europejskiej obronnej bazy technologicznej i przemysłowej;

34. jest zdania, że oprócz potrzeby o wiele skuteczniejszego wykorzystania zasobów wojskowych, w interesie bezpieczeństwa europejskiego zasadnicze znaczenie ma lepsza i skuteczniejsza koordynacja inwestycji w sektor obrony – w celu zagwarantowania synergii – w państwach członkowskich UE; wzywa do znacznego zwiększenia udziału wspólnych kosztów we wszystkich działaniach wojskowych prowadzonych przez NATO i UE; zauważa znaczne różnice, jeśli chodzi o skalę i skuteczność, między wydatkami na obronność europejskich członków NATO, z jednej strony, a USA z drugiej strony; wzywa UE, by zobowiązała się do sprawiedliwszego udziału w obciążeniach na skalę światową; wzywa również USA do wykazania większej chęci konsultowania się ze swoimi europejskimi sojusznikami w sprawach związanych z pokojem i bezpieczeństwem;

35. uznaje istotny potencjalny wkład Europejskiej Agencji Obrony, wzmocnionej traktatem lizbońskim, w opłacalnej zaopatrzeniu w uzbrojenie i jego lepszą interoperacyjność;

Zgodność między członkostwem w NATO i w UE

36. podkreśla z naciskiem, że wszystkie państwa członkowskie UE bez wyjątku muszą być obecne na wspólnych posiedzeniach UE i NATO; podkreśla, że jedność wartości i porozumień w zakresie bezpieczeństwa to kluczowy czynnik gwarantujący Europie pokój, stabilność i dobrobyt;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

37. sugeruje, że ci spośród sojuszników NATO, którzy kandydują do UE, powinni zostać w większym stopniu zaangażowani w działania w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz Europejskiej Agencji Obrony;
38. zauważa, że sprawą zasadniczą jest zajęcie się problemem zgodności między brakiem członkostwa w UE a członkostwem w NATO, a także brakiem członkostwa w NATO a członkostwem w UE, i rozwiązanie go tak, by nie szkodzić funkcjonowaniu współpracy między UE a NATO;
39. wyraża ubolewanie w szczególności z powodu, iż turecko-cypryjski spór wciąż negatywnie wpływa na rozwój współpracy między UE i NATO, jako że z jednej strony Turcja nie pozwala Cyprowi na udział w misjach EPBiO obejmujących wywiad i zasoby NATO, a z drugiej strony Cypr w odpowiedzi na to nie pozwala Turcji angażować się w ogólny rozwój EPBiO w stopniu proporcjonalnym do potęgi militarnej i strategicznego znaczenia Turcji dla Europy i sojuszu transatlantyckiego;
40. zachęca Cypr, aby jako państwo członkowskie UE zrewidował swoje stanowisko polityczne w sprawie swojego członkostwa w ramach Partnerstwa dla Pokoju, oraz wzywa państwa członkowskie NATO do powstrzymania się od zgłaszania weta wobec przyznaniu członkostwa w NATO państwom członkowskim UE;
41. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że na szczycie NATO w Bukareszcie sojusznicy uznali wkład, jaki wnosi silniejsza i lepsza potencjałowo Europa, oraz że sojusz pozostaje otwarty na dalsze rozszerzanie; zauważa, że dla leżących na wschodzie krajów objętych europejską polityką sąsiedztwa i z myślą o ich demokratycznym rozwoju i wzmocnieniu praworządności niezwykle ważna jest polityka perspektywy europejskiej, a tym samym projektu partnerstwa wschodniego;
42. jest zdania, że w odniesieniu do przyszłego rozszerzania NATO każdy przypadek należy oceniać osobno; niemniej jednak, uwzględniając europejskie interesy w zakresie bezpieczeństwa, sprzeciwiłby się powiększeniu organizacji o jakikolwiek kraj, którego członkostwo nie zyskało poparcia wśród obywateli lub który nie rozwiązał poważnych sporów terytorialnych ze swoimi sąsiadami;
43. zauważa, że dla wielu sąsiadów UE członkostwo zarówno w NATO, jak i w UE, to realistyczne i zgodne cele, jeśli oceniać je wyłącznie w perspektywie długoterminowej;
44. uważa, że UE i NATO muszą utrzymać realistyczny i szczery dialog z Rosją, obejmujący kwestie praw człowieka i rządów prawa, bezpieczeństwa regionalnego, energii, obrony przeciwraкетowej, nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia, ograniczenia sił zbrojnych i polityki przestrzeni kosmicznej; jest zdania, że jeżeli Rosja stałaby się krajem rzeczywiście demokratycznym, odrzucając groźby militarne jako instrument nacisku politycznego na państwa z nią sąsiadujące, zakres współpracy między nią a UE sięgnąłby bezprecedensowych rozmiarów; obejmując też perspektywę przystąpienia Rosji do wszystkich struktur euroatlantyckich;
45. wyraża zadowolenie z możliwości oferowanych przez zbliżający się szczyt w Strasburgu i Kehl z okazji 60. rocznicy powstania NATO, który może odnowić sojusz i wzmocnić jego relacje z Unią Europejską;

*

* *

46. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, parlamentom państw członkowskich UE i państw członkowskich NATO, Zgromadzeniu Parlamentarnemu NATO oraz Sekretarzom Generalnym ONZ, NATO, OBWE oraz Rady Europy.
-